

A ■ ELS ARTISTES

ALBERT GONZALO

Tarragona. 1954

De l'Albert se'n coneixen els viatges del Nil a l'Eufrates, de les cúpules blaves de Samarcanda a les teulades verdes de les Mederses de Fes, de les terres àrides i ermes del desert a la ciutat de la mesquita de la Roca. Però el que s'esdevé en la quietud de la seva vista elevada és el més distant dels seus pelegrinatges, en ell els subtils moviments que versa sobre la tela són dirigits des d'un esguard profundament llunyà als dits entre els quals s'inclinen els pinzells. Els indrets que conformen aquests raptos restaran ocults a tota topografia coneguda, doncs és ben lluny, en una distància infinita, on les essències sagrades impregnen del seu alè els qui alcen el seu vol sobre els estels, on una llum perpètua il·lumina les passes de les presències eternes.

L'auriga dels paratges excels és la seva vista profunda, en les mirades certes amb què camina amb els peus nus recorre les vies eternes, allà on l'obscuritat no recobreix de velles nits, sinó que les vesteix de l'auria llum dels astres.

Aquestes davallades de pols de pedra eterna o meteorits il·luminaran les atalaies i les portes daurades de les Ciutats dels noms de les pedres excelses.

Sense cap gest ni moviment, el pinzell entre ses mans sembla el càlam que antics savis acariciaren i, en un instant ignot, emergiran les imatges certes. Dins el seu estudi desapareixeran els sostres i es mostraran les columnes infinites que sostenen els alts temples on les llànties resten enceses i les fragàncies que s'hi destil·len lliscaran en la rosada del matí sobre les aigües adormides entre índigo, pigments i tintes.

En aquest beuratge d'amor diví, dels pinzells brollaran les imatges cercades, estendrà la seva mà dreta i apareixeran les altes figures, i la seva mà esquerra sostindrà la mescla amb què cauran els velles del cel sobre el llenç. I tímidament sobre les vestidures emergiran les visions llunyanes, sobre una tela que, com un vel, guardarà el perfum de les huries eternes.

La seva obra ha format part de nombroses exposicions arreu del món.

VISIONS DE L'ARTISTA

El sacre condol de Siegmund

Aquesta complexa pintura està basada en l'acte II i pensada més en clau simbòlica que figurativa. L'argument fonamental i nucli del quadre és, l'anunciació de la Valquiria Brünnhilde a Siegmund del dictamen dels déus sobre la seva mort i partida cap a Walhalla.

En el quadre apareix, a la part superior, un núvol gris de tempesta i el destí de Wotan acompanyat del sol i la lluna.

Sota, resta, retallada per una potent llum, una desfigurada fortalesa en el cel, com senyal del Walhalla on ha estat convocat Siegmund.

Al seu costat, nou taques roges com perles irregulars de calcedònia assenyalen la presència de les valquíries. Una d'elles, la més gran, porta una ala dibuixada en negre, com a signe de l'anunci i el missatge de Brünnhilde.

Siegmund és representat per una espasa en forma de creu nòrdica i trencada, com succeeix més endavant, per una llança del seu pare Wotan. Entre aquesta espasa i la Valquiria es representa el missatge de la seva mort com una llarga tija de fulles negres com símbol de dol.

Siegmund, no volent partir sense la seva estimada Sieglinde, desobeeix l'ordre del seu pare en un gest d'amor pur vers ella. Aquesta escena es tradueix en el quadre en la visió d'una tija de flors roges que brota de l'espasa en representació del seu compromís d'amor. Sota, resta, retallada per una potent llum, una desfigurada fortalesa en el cel, com senyal del Walhalla on ha estat convocat Siegmund.

Al seu costat, nou taques roges com perles irregulars de calcedònia assenyalen la presència de les valquíries. Una d'elles, la més gran, porta una ala dibuixada en negre, com a signe de l'anunci i el missatge de Brünnhilde.

Siegmund és representat per una espasa en forma de creu nòrdica i trencada, com succeeix més endavant, per una llança del seu pare Wotan. Entre aquesta espasa i la Valquiria es representa el missatge de la seva mort com una llarga tija de fulles negres com símbol de dol.

Siegmund, no volent partir sense la seva estimada Sieglinde, desobeeix l'ordre del seu pare en un gest d'amor pur vers ella. Aquesta escena es tradueix en el quadre en la visió d'una tija de flors roges que brota de l'espasa en representació del seu compromís d'amor.